

чаи, които били утвърдени въ католическата църква, напр. органи при богослужението, откритий олтаръ, мѣста за сѣданіе, и върху всякото допустнало много нови отстъпления. Тѣй като то се развивало и опредѣляло верѣдъ страстна и ожесточена борба съ католицитѣ; то отъ тука е произлѣзнало такава послѣдствие: ако нѣкъдѣ католичеството да се отби-вало въ страна отъ православието или допускало каквито и да било крайности въ своитѣ възрѣнія; то лютеранството представлява противоположна крайностъ, тѣй щото изъ сравнение на тѣзи противоположни учения ясно се открива истината на православието. За основни догмати на лютеранството се почитатъ: 1) учение за оправдание съ една вѣра безъ добри дѣла (противоположностъ на католическото учение за придобиваніето на заслугитѣ на святиитѣ, което лѣжи въ основата на индулгенцийтѣ) и 2) учение на единствениятъ источникъ на вѣрата — священното писание съ предоставено право на всякой вѣрующій да разбира и обяснява (противоположностъ — недоразбранното отношение на католицитѣ къмъ преданията и заплѣщението на папитѣ да четжтъ мирянитѣ Библията). Като допустналъ, че чловѣкъ намира въ вѣрата всичко що е нужно за спасението, Лютеръ е билъ длъженъ да отхвърли: 1) необходимостта на установенитѣ отъ Господа посредничества, чрѣзъ които се получава благодатта, като: църквата, иерархията, таинствата, тѣй сжщо почитаніето на свтїитѣ, иконитѣ, мощитѣ (чрѣзъ вѣра, учатъ лютеранитѣ, влизаме въ непосредствено съединение съ самийтъ Христосъ); 2) тѣзи църковни обичаи, които сж установени за упражняване на чловѣка въ добродѣтель, както: пости, обѣти за монашество, празници, освѣнь Господскитѣ, пжтешествие на святи мѣста и пр. Като отхвърлило священното прѣдание, лютеранството събаря авторитетътъ на самото священно писание: всякой не само може да тълкува священнитѣ книги, нъ и да отхвърля тѣзи, въ които види противорѣчие на какви и да било предвзѣти мнѣнія. Тѣй самичкъ Лютеръ подвъргналъ на съмнѣние подлинността на священнитѣ книги, които били признавани още отъ първитѣ вѣкове за несъмнѣнно апостолски, като напр. посланието на ап. Иакова, Апокалипсисътъ, единствено на това основание, че въ тѣхъ повече, отъ колкото въ другитѣ священни книги, се нахождатъ мѣста, които утвърждаватъ и православното учение за оправданіето на чловѣка, освѣнь вѣрата, и съ добри дѣла.